

skulle vi se at komme bort fra; thi Meget af det ere vi allerede i det praktiske Liv komne bort fra, fordi det har vist sig, at Tidsaanden har fundet det ubrugeligt, ja at endogaa enkelte af de Herrer, som skulde bruge det, have fundet det ubrugeligt. (Stemmer: Hvad er det for Noget?) Det er adskillige af disse Straffe (Berntsen: Lad os høre blot en af dem!). Jeg vil ikke repetere dem her, de kjende dem ligesaa godt som jeg; men jeg tror slet ikke, de bruges i den Udstrækning, hvori man virkelig var berettiget dertil efter Loven. Jeg siger nu: Den Lov, man ikke kan sætte i Kraft, som den er, er uegelig. Jeg mener, at, saalænge Loven staar, skal den blive i Kraft og virke; det er det Høibigste for Samsundet, saa veed man, hvad der er Lov og Ret i Landet. Jeg vil rentud sige det, mine Herrer, at det staar saaledes for mig, at det, der har faaet Dem til at gaa ind paa disse tre Ting, som jeg er imod, og som jeg kalder tre Smaapletter i Loven, er den militære Døvtrø. Vi have set, naar vi gaa tilbage i den militære Historie, at der er mange Ting, de Militære tidligere have troet, vare aldeles nødvendige; men det viser sig nu, at de Militære ikke længere tro det og altsaa erkjende, at, hvad de tidligere Militære have troet paa, var Døvtrø. Men hvem siger nu, at de nuværende militære Herrer ikke ere døvtrøiste? Skjøndt jeg gaar ud fra, at de ere meget oplyste Mænd, kunne de jo gjerne være endel døvtrøiste; thi en vis Døvtrø og Dplysning kunne meget godt følges ad. Jeg tror da ogsaa, at om nogle Aar vil der komme Militære og sige: Ja, det var Døvtrø, som dengang dikterede os, at vi ikke kunde undvære disse Ting. Altsaa, var Stillingen denne, at man sagde: Vi kunde ikke naae Andet i langsomme Løber; vi ere bange for den Reaktion, der har reist sig rundt omkring, vi tør ikke impde-gaa den og ikke vove Noget enten paa Kroppen eller paa Pengepungen, ja, saa kan jeg forstaa, at man tager disse Ting. Men jeg kan ikke forstaa det, naar man har Tillid til den Mand, der gaar gennem Danmarks Riges Grundlov, til den gode Mand i Folket og den gode Mand, der i det Hele er i vor Ungdom. Jeg taler naturligvis ikke om Undtagelserne. Disse Undtagelser kunne afhjælpes paa anden Maade, og hvad der er Undtagelse, skal man ikke stille op som Regel, men lade være Undtagelser. Dersom den høitærede Marineminister og den høitærede Krigsminister vare komne med Loven, vilde jeg have troet, at den kunde være paatrængende nødvendig, da det jo maatte være deres faste Tro; men de ere ikke komne med den. De have sagt, at det kan vente, og jeg ser virkelig heller ikke, at der kan være Noget i Veien derfor; i den Henseende er jeg ministeriel. Jeg tror altsaa, at det godt kan vente et Aar endnu. Hvem veed, hvorledes Ringene se ud til næste Aar? Se de Herrer da ikke, at Kniven allerede er dragen ud over næste Valg (Berntsen:

Hvad er det for en Kniv?). Det ærede Medlem spørger, hvad det er for en Kniv. Jeg troede dog, at han vidste, hvad det var for en Kniv, thi han maa dog vist have mærket de smaa Stik (Berntsen: Nei!).

Formanden (Rabbe): Jeg beder ærede Medlemmer ikke at afbryde Taleren, da dette forlænger Forhandlingerne.

Taug: Dersom jeg altsaa ikke troede, at vi kunde have undgaaet disse tre Punkter, som jeg navnlig er imod, saa vilde jeg have stemt for dem; men det tror jeg, ja jeg tror endog, at den høitærede Marineminister og den høitærede Krigsminister meget godt kunde være gaaede med til noget mere lempeligt, dersom man ikke fra anden Side saa hæsblesende var kommen og havde tilbudt dem dette. Naar man nu imidlertid saa hæsblesende kommer og tilbyder dem dette, da ser jeg ikke, at de meget ærede Forsvarsministre kunne styde det fra sig. De ere nødsagede til at holde derpaa, fordi der jo i det andet Thing staar andre Mænd, som se dem paa Fingrene, og naar derfor de høitærede Forsvarsministre ikke her have indlagt et Ord for at gjøre det mere lempeligt, saa finder jeg, at dette er fuldt forsvarligt af Hensyn til deres Stilling overfor det andet Thing. Heraf følger jo imidlertid ikke, at de ærede Medlemmer, som ere Fædre til dette Lovforslag, have handlet fuldt forsvarligt overfor Demokratiet, og det kan jo ikke negtes, at den ærede sidste Taler, som tilvisse mente, hvad han sagde, mente ganske det Modsatte i 1876—77 — det kan man læse i Tidenden for det nævnte Aar —, thi dengang mente han, at det var en forferdelig Straf (Stemmer: Det var Bindestraffen, som han talte om dengang!). Ja, det kan nu imidlertid ikke nytte at negte, at adskillige af de Herrer virkelig ere paa Retour i denne Sag. Dette er en historisk Kjendsgjerning; men Herregub, naar en Mand mener, at han er kjørt en gal Vej, saa kan det jo ogsaa godt forsvares, at han kjører om igjen, ja, jeg mener endog, at det er rigtigt, at han kjører om igjen. Dette kan godt forsvares, naar man blot redelig tilstaa, at man før har været paa gal Vej. Naar man gjør dette, saa kan man godt sige: Efterfølgende og saasom vi nu have indset, at vi før vare paa gal Vej, saa gaa vi over til dem, som vi før have bekæmpet, og sige til dem: Kjære, vær nu gode Veivisere for os, og viis os ind paa den rette Vej. En saadan Bekjendelse kan en hæderlig Mand godt gjøre, ja, der er endog noget Uredeligt i ikke at gjøre den. Vi maatte nu i 1881 have kunnet faae en noget mere hensigtsvarende Straffelov end den, vi nu faae, og det er jo slet ikke paatrængende nødvendigt at faae den nu. De høitærede Forsvarsministre have jo endog udtalt, at de nok selv